

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník II / Číslo 6

červen 1997

Cena : 6,- Kč

Na vikariátním dětském dnu v Liberci se sešlo více než 200 dětí z Liberecka a Jablonecka ...

(více čtěte na straně 7)

Z obsahu:

Návštěva Sv. otce
v Hradci Králové
(str. 4)

Chránová hudba
(str. 9)

Interview s knězem
MUDr. Kubíčkem
(str. 10 - 11)

Sekty - satanisté
(str. 12)

Nové knihy
(str. 12)

Ministranti
(str. 13)

Ještě o diecézním
setkání mládeže
(str. 16)

Pout' na Ukrajinu

Občanské sdružení Pyramida a Arcidiecézní centrum pro mládež nabízejí mladým zahájení prázdnin letním putováním na Ukrajinu. Odjezd bude 30. 6. 1997 večer autobusem a příjezd 8. 7. 1997, cena do 2 500 Kč. Společný program vyplní návštěva města Mukacheva v Zakarpatí a setkání s místními mladými lidmi. Dále mladí projedou celou bývalou Podkarpatskou Rusí a centrální Ukrajinou. 2 dny se zúčastní celoukrajinského putování mladých k zázračné ikoně Matky Boží letičivské. Veškeré informace na tel.: 02/643 62 05 u Petra Melichara.

Biskupství má nová tel. čísla

Nová telefonní čísla na biskupství do Litoměřic jsou:

- konzistoř 0416/731 448
- 0416/731 449
- 0416/731 450
- ordinariát 0416/731 454
- charita 0416/731 452

Výhodné ubytování v centru Prahy

Křesťanský domov mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2, nabízí výhodné ubytování. Přímo u domu je výhled z metra A, stanice Nám. Míru. Tramvaj nebo pěšky je možno dosáhnout všech pražských pamětihodností.

Termíny ubytování:

- 21.7. – 24.8. 1997
- 27.10. – 29.10. 1997
- 27.12. – 4.1. 1998

Nocleh od 98,- Kč.

Písemné nebo tel. objednávky adresujte na pí. Strážskou, tel. 02/255 563, fax 02/255 602.

Nabízíme:

- Možnost snídaní, obědů a večerí po předchozí objednávce
- Klubovny pro 20 až 40 lidí
- Kuchyňka na každém patře
- Automat na nápoje
- Kaple
- Fit centrum
- Letní terasa s výhledem na Hradčany

Letní putování na Libici

Od pátku 27. 6. do neděle 29. 6. 1997, trasa č. 8 – cyklistická. S sebou – spacák, karimatku, lžičku, kolo, malý batoh, pláštěnku. Příspěvek na stravu je 120,- Kč (pátek – večere, neděle – večere). Program putování:

Pátek 14 hodin, Teplice – děkanský kostel – zahájení společnou modlitbou a přes Ústí nad Labem do Litoměřic 18 hodin, Litoměřice – děkanský kostel – mše sv.

Ubytování – na Dómském náměstí č. 3 – tel 0416/731 48

Sobota 9 hodin – odjezd od katedrály sv. Štěpána v Litoměřicích přes Roudnici nad Labem (letecký den) a Mělník do Všetat

Ubytování – ve Všetatech na faře, předpokládaný dojezd v 19 hodin, tel. 0206/696 330

Neděle 8 hodin – odjezd ze Všetat a přes Starou Boleslav a Poděbrady na Libici

14 hodin – Libice – společná mše svatá s ostatními poutníky.

Večer pak odjezd domů vlakem z Poděbrad. Cyklisty bude doprovázet auto. Prosim účastníky poutě na Libici, kteří zvolí trasu č. 8, aby se do 23.6. 1997 nahlásili buď písemně nebo telefonicky na adresu:

P. Mirek Maňásek
Zámecké nám. 71/9
415 01 Teplice
tel. 0417/23 105

Před deseti lety zemřela sestra Moderanda Dušková

5. února 1987 zemřela ve svých pětadevadesáti letech boromejka sestra Moderanda Dušková.

Často opouštěla klášter ve Vidnavě, aby navštívila místa, kam ji představené poslaly: Prahu pod Petřínem, Teplice, Frýdlant nad Ostravicí, ale nejčastěji zaměřily její myšlenky, vzpomínky a modlitby do Litoměřic, kde boromejky nejprve zakotvily v naší vlasti. Pro sestru Moderandu to nebylo jen město Litoměřice, ale celá litoměřická diecéze, poněvadž v ní měla tolik známých kněží – byla totiž představenou komunity sester v kněžském semináři.

Zdílava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015
e-mail: farjan@vtx.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: GLOS Semily

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce – roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník II., číslo 6

Datum vydání: 8.6.1997

(uzávěrka příštího čísla 12.6.)

Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Z diáře otce biskupa

- 4.6. 10,00 Vyskeř – mše sv. s jubilanty
19,00 Podbořany – sv. Vojtěch
- 5.6. 6,30 Kadaň – klášter – sv. Vojtěch
18,00 Chomutov – sv. Vojtěch
- 6.6. 18,00 Most – sv. Vojtěch
- 7.6. 10,00 Osek – klášter – sv. Vojtěch
16,30 Teplice – sv. Vojtěch
- 8.6. 10,00 Řepín – biřmování
15,00 Byšice – svěcení kaple
- 9.6. 18,30 Varnsdorf – sv. Vojtěch
- 10.6. 17,00 Praha – setkání biskupů s děkanem
Teologické fakulty
- 11.6. 17,00 Liberec – sv. Vojtěch
19,00 Jablonec n.N. – sv. Vojtěch
- 12.6. 18,00 Semily – sv. Vojtěch
- 13.6. 18,00 Turnov – sv. Vojtěch
- 14.6. 10,00 Zlonice – mše sv. a svěcení praporu PTP
- 15.6. 10,00 Litoměřice – mše sv. pro poutníky
15,00 Jablonec n.Jizerou – předání ostatků sv. Vojtěcha
do královéhradecké diecéze
- 17.6. 10,00 Praha – porada o pastoraci Romů
- 21.6. 10,00 Litoměřice – jáhenské svěcení 2 kandidátů
Litoměřice – ministrantský den
- 22.6. 10,00 Liberec-Rochlice – biřmování
- 24.6. 10,00 Litoměřice – výroční mše svatá s ročníkem 1977
- 25.6. 14,00 Litoměřice – přijetí varhanního
umělce P. Schwarze
- 26.6. 9,00 Praha – porada
- 28.6. 9,00 Česká Lípa – biřmování
- 29.6. 10,00 Varnsdorf – biřmování

2. ročník festivalu duchovní hudby sv. Cecilie v Ústí nad Orlicí

Po velmi úspěšném loňském prvním ročníku, který vysoce ocenil i hudební skladatel Petr Eben, se letos uskuteční 2. ročník tohoto festivalu. Proběhne ve dvou cyklech:

- v sobotu 4. října 1997 se uskuteční varhanní festival na rekonstruovaných varhanách v děkanském kostele
- o týden později, v sobotu 11. října se uskuteční festival chrámových sborů.

Cílem festivalu je zdokonalení a vzájemné poznávání chrámových zpěváků a varhaníků a srovnání s profesionálními umělci, kteří v oblasti duchovní hudby aktivně působí.

K účasti na festivalu se může přihlásit každý chrámový varhaník a chrámový sbor z České republiky i ze zahraničí na adrese:
Festival duchovní hudby sv. Cecilie, děkanství,
Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí.

Jak dlouho jste nebyli u zpovědi?

Když člověk dosáhne určitého věku, dívá se na svůj život trochu jinak, než se na něj díval jako mladý člověk. Ten vidí – podle povahy a výchovy – před sebou jen budoucnost. Těší se. Ale nač se má těšit starší člověk, který má blíž ke hrobu než ke kočárku?

„Kolik hloupostí jsem ve svém životě provedl?“ říká si. „Měl jsem studovat něco jiného. Vzít si jiného životního partnera! Pozorněji vychovávat děti...“ Takových výčitek může být nesčetné množství.

Pokud si něco v minulosti vyčítáme – především však hříchy – máme dost inteligence a odvahy své chyby poznat a uznat. Někdy jsou to malichernosti: „Tohle jsem neměl prodávat!“ „Proč jsem nejel na ten zájezd?“ Prostě věci nejisté a většinou i nedůležité.

Co však s „kopanci“, které se napravit nedají? Osoba, které jsme ublížili, zemřela, odstěhovala se nebo s námi již nechce nic mít?

„Skrze omyly vede cesta k pravdě.“ Skoro vždycky! Málokdy vede jiná cesta. Světci se také skrze hříchy a omyly propracovávali. Ve stáří se zpovídali z maličkostí, uklouznutí, opomenutí, která se jim ve světle Boží lásky jevila jako velké viny. Skrze lásku k Bohu vede pravá cesta k lidem.

Někdy je naše cesta životem lehčí – jako když výletník jde po písku. Většina lidí však klopýtá, prodírá se, šplhá, hledá. Ziskem z cesty jsou dobré skutky, odstraňování nečností, přemáhání špatných sklonů. Pomáhá nám přitom modlitba, četba dobrých knih, svátosti, rozjímání, exercicie...

Někdo vstává ráno jako rybka, jiný se těžce vymotává z peřin. Jistý kněz se rád a dlouho postil, nerad si však dělal pořádek na psacím stole. Někdo rád kritizuje. Ať se podívá na sebe. Zjistí, že on je jediný člověk, kterého může bez omylu kritizovat. Někomu dlouho bolí úder nevlídného slova, lhostejnosti. Ať to vloží do náruče milujícího Boha. Zlobí nás výtky? Uvažujme, zda je oprávněná. Jsou malá klopýtnutí, při kterých se napřimujeme lítostí. Při velkých pádech – těžkých hříších – potřebujeme k povstání nejen lítost, že jsme urazili Boha (ten nám odpustí hned), ale k úplnému povstání musíme ještě přijmout svátost smíření.

Jen Bůh nás může – skrze knězovo rozhřešení – zvednout. „Milost Boží je ke spáse bezpodmínečně nutná“ je jedna ze šesti základních pravd naší víry. „Beze mne nemůžete NIC učinit!“ a jeho apoštol dodává, že „víra bez skutků je mrtvá“.

I hříchy a viny se dají plodně zařadit do našeho života. Ba i hloupostí, opomenutí... Bůh nás přijme stejně laskavě, jako v podobenství přijal otec marnotratného syna. Musíme se však – jako onen syn – s lítostí a láskou k němu vrátit.

Š.K.

Velké věci na Velkém náměstí

Kdyby nějaký neznalý, neinformovaný člověk sledoval 26. dubna 1997 události na Velkém náměstí v Hradci Králové, měl by před očima zajímavý obraz: náměstí přeplněné desetitisíci mladých lidí, kterým se v tváři zračí radost s nadšením a na tribuně u katedrály Svatého Ducha poněkud shrbenou postavu starého pána, jehož ruka kyne zástupům mladých na pozdrav.

Proč sem vlastně dnes všichni přijeli? A jak to jde dohromady – mladí lidé a ten starý pán? Co jim asi bude povídat?

Takové nebo podobné otázky by se patrně honily hlavou našemu pozorovateli a možná i mnoha dalším lidem, kteří by dění v Hradci Králové sledovali pouze lidskýma očima.

Na Velkém náměstí se však toho dne děly „velké věci“, které se pouze očima postřehnout nedají. O to dokonaleji je ale můžeme vnímat srdcem.

Mladí lidé se sjeli ze všech koutů naší země do Hradce Králové, aby přivítali Svatého otce

Jana Pavla II. a společně s ním přinesli obět' mše svaté našemu jedinému Pánu a Králi – Ježíši Kristu. Byla to veliká a krásná slavnost. Svatý otec dokázal, jako už tolikrát, že má k mladým lidem blízko, rozumí jim a hlavně – má je rád. To všechno mladí lidé cítili a s velkým zaujetím a pozorností naslouchali jeho slovům. Ve své homilii hovořil papež o Duchu svatém, o jeho působení v životě každého člověka a o nutnosti vedení Duchem svatým pro každého z nás. Několikrát Svatý otec svoji homilii přerušil. Když například vzpomínal na setkání s mladými na Svatém Kopečku u Olomouce a s ním spojené zvolání: „Otče, Svatý Kopeček plný je tvých oveček!“, d o d a l : „ T a k y Hradeček je plný oveček!“ Nebo když začaly od-

bíjet hodiny na věži, počkal beze slov až dozní poslední úder a potom pronesl: „Jedenáct.“ To všechno ještě víc posílilo spojení mezi papežem a lidmi na náměstí a povzbudilo nádhernou atmosféru radosti a pokoje, která provázela celé toto setkání.

Měla jsem možnost sledovat Svatého otce při slavení mše svaté z blízkosti několika metrů. A byl to pro mě opravdu velký zážitek, když jsem viděla, s jakou usebraností a soustředěním přináší Pánu Bohu tuto obět'. Více než kdykoli předtím jsem si v této chvíli uvědomila úzké spojení mezi Kristem a jeho zástupcem na této zemi. Spojení s Kristem hlásajícím evangelium, ale také s Kristem

trpícím, který dává život za své ovce...

Po skončení mše svaté přišel čas rozloučení. Pro-

gram návštěvy byl přesně naplánovaný a hned po skončení bohoslužby v Hradci Králové čekala Jana Pavla II. cesta do Prahy.

Než Svatý otec definitivně opustil tribunu, ještě několikrát se zastavil a pohledem objal celé Velké náměstí s rozjásaným davem mladých lidí, kteří se, často se slzami v očích, loučili s papežem – přítelem a dobrým otcem.

Ještě dlouho po odjezdu Svatého otce se na Velkém náměstí hrálo a zpívalo. A rozzářené lidské obličejy plné radosti byly dokladem toho, že 26. duben 1997 byl opravdu velkým dnem a velkým povzbuzením.

Když Svatý otec odlétal zpět do Říma, jeho poslední slova při rozloučení s královéhradeckým otcem biskupem, Karlem Otčenáškem, byla: „Budu vzpomínat na Hradec!“

Také my, náš drahý Svatý otec, budeme rádi vzpomínat. Děkujeme!

Marie Gottfriedová

Mnoho dnů před návštěvou Sv. otce jsem se snažil zdůvodnit si otázku, proč mládí bude v Hradci Králové a ti ostatní pak v Praze.

Odpověď jsem nenašel, a tak jsem do poslední chvíle váhal, zda do východočeské metropole mám doprovázet děti z osmé třídy. Na poslední hodině náboženství jsem však vycítil, že bych je zklamal. To jsem nemohl dětem udělat.

Odpověď jsem našel pod věžemi katedrály sv. Ducha. Od prvních kroků v sídle hradecké diecéze jsem obdivoval ukázněnost křesťanského mládí. Ta jako by předznamenala slavnostní hodiny přímého setkání se Svatým otcem.

Když jsme se zabydleli v sektoru C3, moderátor mimo jiné ohlašoval připravovaná hesla na uvítanou Svatého otce. Pamatuji-li se dobře, tak to poslední znělo: „Radujme se všichni v Pánu, přijel tatka z Vatikánu.“ Pak jsem si představil sebe doma a mé oslovení od dětí slovem „tatko“. Jak

je to příjemné, bezprostřední, kolik je v tom slově důvěry. Nakonec, když heslo znělo náměstím, bylo podpořeno i mým hlasem.

V té překrásné atmosféře jsem pochopil, proč se na tomto náměstí setkává mládí fyzické s mladým srdcem Svatého otce. Ty tam byly otázky, proč se dělíme na mladé a staré, když tvoříme jednu církev.

Mezi desítkami tisíc mladých lidí byli i muži a ženy středního věku a lidé starší.

Nedaleko mne stáli dva starší muži. Sem tam před zahájením mše svaté mezi sebou promluví pár slov. Pak soustředěně, bez velkých projevů radosti, poslouchali průběh mše svaté. I v nich byla radost – ta vnitřní. Jejím výbuchem nejsou zvednuté ruce mávajících vlajčkami Vatikánu a transparenty měst a městeček. Výsledkem jejich nezměrné radosti bylo možná sevřené hrdlo, slza v oku s vroucím díkem Bohu. To, o čem nemohli ani snít, je realitou. Svatý otec je s námi.

Dva druhy radosti

Některé oko v tomto jásajícím davu marně hledalo své vlastní dítě. Dalo se cestou opačnou a ztratilo se ve světě nevěřících. Duchovní ztráta dítěte je pro věřícího člověka tou největší ztrátou. A tak v této chvíli hezkých vzpomínek se obracím na vás mladé, pomozte k návratu i těchto beránek a oveček do křesťanských rodin.

Na hradeckém náměstí, kde Svatému otci neunikl hlas bijících hodin, bila naše srdce v souzvuku se srdcem Jana Pavla II. Před jeho očima jsme si podávali ruce k pozdravení pokoje. Něžná ruka mládí někde spočinula v mozolnaté ruce dříve narozených. Všichni jsme tvořili jednu rodinu. Držme se za ruce i v dobách příštích, a to bez ohledu na věk.

„Díky za ono krásné ráno“, i když strávené chvílku pod deštníkem.

František Němeček

Biřmování na Květnově

Zřejmě dosud nejhezčí den letošního roku, sobota 17. května, přivítal mariánské ctitele z celého podkrušohorského vikariátu na poutním místě nedaleko Chomutova, které nese poetický název – Květnov. Tato malá vesnička s kostelem zasvěceným Panně Marii je skutečně poutním místem, jek se sluší a patří. Nechybí zde studánka se „zázračnou“ vodou a před kostelem jsou nezbytné růžencové schody. Právě na nich začal sobotní slavnostní program modlitbou svatého růžence pod vedením otce biskupa.

Úderem desáté hodiny vstoupil za zpěvu chorálního introitu Spiritus Domini průvod kněží a ministrantů do kostela a procházel dlouhým špalírem biřmovanců a jejich kmotrů. Po homilii, ve které biskup připomněl události, ke kterým došlo po seslání Ducha svatého, započal vlastní obřad biřmování. Za zpěvu hymnu Veni Creator Spiritus a žalmů přijaly více než tři desítky biřmovanců (rozdíl mezi nejmladším a nejstarším byl padesát let) pečeť darů Ducha svatého. Radost a pocit blaženosti bylo možné vidět na každém

z nich. Vždyť museli projít náročným přezkoušením z věrouky, mravouky a církevních dějin, aby tak prokázali svoji schopnost a odhodlanost vydávat evangelijní svědectví po celý život.

Mohu-li však říci několik kritických slov, musím poukázat na jistou nervozitu, která byla patrná na otci biskupovi a která se pak přenášela i na další účastníky slavnosti.

Přesto však mezi všemi poutníky vládla velmi dobrá a srdečná atmosféra, zvláště pak samozřejmě mezi nově biřmovanými

mi a jejich rodinami. Všichni také měli velikou radost z přítomnosti pana biskupa, neboť ta se, žel, příliš často neopakuje.

Biřmování je vždy nejen vyvrcholením dlouhodobé přípravy, ale též i začátkem příprav nových adeptů. Za dva nebo tři roky doroste opět nová generace pro přijetí svátosti křesťanské dospělosti. Pamatujme na ni již dnes ve svých modlitbách, protože právě v mládeži je naděje a budoucnost nejen samotné Církve, ale i celého národa.

Jan Šobáň

100 let od stavby a vysvěcení kaple v Sychrově

Malá obec Sychrov ležící na stráni vrchu Káčova před branou Českého ráje má pouhých 53 obytných domů. Nad obcí se tyčí ve výšce 350 m čedičový vrchol Káčov. Pod vrcholem je hluboký lom se dvěma jeskyněmi. Těsně pod vrcholem je dostupné tzv. Sedlo, z něhož je nádherný výhled téměř do celého okolního kraje od hradu Bězdězu přes vrch Ralsko, Ještěd, Kozákov, Trosky až po skály Mužský, za jasnějšího počasí je vidět až do Krkonoš. Na ostrohu v úpatí stráně se tyčí nad Jizerou zřícenina hradu Zásadka vyhořelého r. 1726 a od té doby neobývaného. Jen 300 m odtud západně je bývalá kaple postavená z kamene před 300 lety, do níž chodili dávní příslušníci Zásadky. Silný spodní pramen vody však dokázal své a z kaple je od konce minulého století studánka s vyvěrajícím silným pramenem čiré, jedinečné vody. Voda tu vyvěrá ze skalnaté stráně, do níž byla bývalá kaple vestavěna.

Uprostřed vsi asi 400 m odtud stojí zase zcela opravená

kaple Neposkvrněného Srdce Panny Marie vysvěcená 22.7. 1990 se zvonem Svatý Václav. Byla vysvěcena otcem biskupem Josefem Kouklem za velké účasti tehdy k víře se silně přiklánějícího lidu. Kaple byla postavena roku 1897 současně s obnovením sochy sv. Jana Nepomuckého z roku 1782. Tato byla současně s kaplí 1990 znovuvysvěcena. Poprvé byla kaple vysvěcena 18.7. 1897 a zasvěcena Početí Panny Marie. Do věže byl tehdy instalován šedesátikilogramový zvon, který byl za 1. světové války zrekvírován a od té doby až do r. 1990 tu žádný nebyl.

Sychrov má asi jako celá litoměřická diecéze poskrovnu katolíků, ale od července 1990 tu zvoník a obnovitel této pěkné kaple p. Sedláček z Kruhů neděli co neděli a v každý svátek ohlašuje zvonem do celého okolí Sychrova, že naše církev stále žije a tímto zvonem svolává i nevědomé ovečky do svého velkého stáda.

O.S.

Nashledanou v nebi!

Touto větou jsem se před třemi lety loučil u hrobu se svým pomocníkem, pastoračním asistentem Jirkou Straňkem.

A vždycky znova to opakují, když se podívám na některou z fotografií, ze kterých se na mě vesele usmívá Jiřík s housličkami nebo s kytarou, obklopen houfem dětí. Dobře jsme si rozuměli, i když nás dělilo půl století. A není běžné v životě – stát nad hrobem přítele o 50 let mladšího. A tak vzpomínám...

O prázdninách roku 92 jsem zůstal na faře sám. Pepa z Brna, který mi nějakou dobu pomáhal, odešel do Prahy. „Jak to zvládnou? Najde se někdo, kdo mi pomůže, hlavně s mládeží?“

Pán Bůh mi poslal Jirku. Veselého kluka plného energie, dobré vůle a radosti ze života. Právě odmaturoval na konzervatoři v Teplicích a měl ještě dva roky pokračovat ve studiu. Když pochopil situaci, okamžitě se rozhodl. „Sám tu být nemůžete. Zůstanu tady a budu se snažit být vám trochu platný.“

Přijal jsem ho s otevřenou náručí a se slovy: „Jirko, ty jdeš jako na zavalanou. Rád bych, aby naše farnost zněla dětským zpěvem.“ Jirka mi to slíbil a svůj slib dodržel.

Byl výborný muzikant.

A také výborný kamarád, rovný, přímý, čistý. Neptal se, co za to. Také první tři měsíce byl u mě, jak se říká, za byt a za stravu. S dětmi to uměl jako málokdo. Choval se k nim jako jejich, byl s nimi kamarád – a přesto ho poslouchaly. Byl náročný – přesto ho měly rády, zvláště jeho románští zpěváčci. Měl prostě to, čemu já říkám „jiskra“. Všude ho bylo plno a jeho bas se ozýval jak při štípaní dřeva, tak při mytí nádobí. Nejšťastnější ale byl, když učil děti zpívat a ono jim to šlo. A šlo jim to výtečně. Někdy svou aktivitu trochu přehnal a já jsem se o nějaké akci dověděl až za pět minut dvanáct. Ale rád jsem mu to odpustil, v podstatě šlo vždy o dobrou věc.

Jednu slabost měl Jirka také, a tou bylo ranní vstávání. Ne že by nechtěl, prostě se nevzbudil. Byl velice ochotný udělat brzo ráno cokoliv, ale museli jsme ho vzbudit. Sám o sobě s humorem říkal, že by potřeboval budík „se sklopkou, která by ho shodila s postele“. Ten jsme sice nesehnali, ale zase tak zlé to nebylo. Už vidím, jak by se Jirka smál, kdyby si to teď přečetl. Jeho neustálá „radostnost“ byla nenapodobitelná.

Ten půl druhého roku, který u mne strávil, byla předehra po

nebe. Druhý rok v zimě si začal stěžovat na bolesti v zádech. Lékaři zjistili rakovinu, po půl roce zemřel.

Bylo mu dvacet let.

Zanechal po sobě úžasnou vůni svatosti. Uvědomil jsem si při tom, že mnoho lidí, se kterými jsem se ve svém životě setkal – mezi nimi Jirka na předním místě – měli u sebe cosi, co způsobovalo, že se každý cítil v jejich přítomnosti dobře. Tak tomu bylo i s Jirkou, kterého jsme všichni s bolestí oplakávali, ale přesto přímo niterně cítíme, že stále žije a že shledání s ním bude radostné.

Smrt není konec, ale průchod do nového života v nekonečné Boží přítomnosti. Věřím v život věčný, v nekonečné Boží milosrdenství. A proto – nashledanou v nebi – s tebou, Jirko, i s Vámi se všemi.

P. Jaroslav Saller

P. Saller bude sloužit mši svatou za J. Straňka 26. 6. v 16.00 v chrámu sv. Mikuláše v Benešově u Prahy.

Sv. Vojtěch mezi námi

Náboženské cítění křesťanského lidu si v každé době nachází své projevy v různých formách zbožnosti. Důkazem toho je i staletá úcta k památce světců, u nás i ke svatému Vojtěchu.

Někdy soudíme, že kostelů, kaplí a jiných sakrálních objektů zasvěcených svatému Vojtěchu není v naší diecézi nikterak mnoho. Je a není tomu tak. Stačí se někdy porozhlédnout po svém okolí a poznáme, že po celá staletí žil tento světec v paměti svého lidu.

Nedaleko od silnice z Teplic na svahu Doubravky stávala staletí socha svatého Vojtěcha. Dnes z tohoto pomníku zůstal jen barokní podstavec s dosud čitelným nápisem S. ADALBERTUS, nad kterým kdysi stávala socha svatého Vojtěcha. Nyní je tam kříž, tvořený dvěma svařenými kusy železa, bytelně zasazenými do kamenného podstavce. Někteří věřící si představovali čas od času se o tento náš jediný památník sv. Vojtěchu tak trochu starat. Na podstavci je patrný nápis – z jedné strany latinský, dedikace (věnování) tohoto místa sv. Vojtěchu, na druhé straně německý. Letopočet, bohužel, již zjistit nejde, protože zejména latinský text, obsahující kryptogram, je značně porušen (snad to měl být rok 1732). Dovídáme se, že stavebníkem nebo obnovitelem památníku byl pater Vojtěch Kučera – psáno v dobové transkripci P. Adalbertus Kutschera. Tento kněz tedy věnoval svému křesťanskému patronu z vděčnosti pomníček.

Pročpak ho dal postavit právě tady, na tomto místě a ne ve městě? Víme, že například sochy sv. Jana Nepomuckého nalézáme nejčastěji na mostech či u vodních toků. Sochy sv. Vojtěcha – a tak mnoho se jich už zase nezachovalo – byly stavěny často na místech s pohledem do krajiny, zejména při prastarých stezkách, spojujících naši vlast s cizinou. Tušíme proč. Naši předkové si

připomínali bolestné loučení světcovo se svou zemí, vyjadřovali nezdolnou víru v jeho návrat. Do této země, tady a teď – jak nám to připomínají naši současní biskupové ve svém posledním pastýřském listě. Připomínáme si slib knížete Břetislava a biskupa Šebíře v Hnězdně roku 1039 nad hrobem sv. Vojtěcha, slib i dnes více než aktuální: Zachovat křesťanskou rodinu jako základ české společnosti.

Z místa, kde dal P. Vojtěch Kučera zbudovat světcí pomník, je dobře vidět hradba Krušných hor a pod nimi Chlumec, kdysi pohraniční hrádek, po staletí střežící prastarou tzv. Solnou stezku ze Saska do Čech. Snad tudy před mnoha staletími procházel i svatý Vojtěch cestou z Magdeburku do Prahy, kdož ví. Díky letopisu tak řečeného Kanovníka vyšehradského víme, že zde L. P. 1126 zvítězil český kníže Soběslav nad vojsky císaře Lothara. Naši předkové pevně věřili, že se tak stalo za přispění patronů české země – sv. Václava a sv. Vojtěcha. Neboť jak čteme v letopise: „Když se kníže Soběslav chystal k tomuto boji, poslal svého kaplana znalého věci do vsi, která má jméno Vrčbany, a on našel na stěně kostela korouhev svatého Vojtěcha. I byla přivěšena v době boje na kopí svatého Václava, proti nepřítelům, které Bůh přemohl.“

Hojná řádka let uplynula od doby, kdy svatý Vojtěch přecházel naše hraniční hory nebo kdy kronikář, jehož jméno neznáme, zaznamenává pro nás významnou svatovojtěšskou tradici 12. století. Mnohá místa v našem kraji – kostely, kaple, pomníčky – dokládají, že světčova památka u nás neupadla v zapomnění.

Nyní, v první polovině června, zavítá svatý Vojtěch mezi nás znovu. Tentokrát v řadě měst a míst naší diecéze přivítáme jeho ostatky. Nepřichází sem ani po staletích jako cizinec. Naopak, přichází vítán, vrací se ke svému, tak trochu jako domů.

-Vr-

Zprávy z Bozkova

Před padesáti lety i Bozkov vítal ostatky sv. Vojtěcha. Letos sice mezi místy, kde ostatky přivítají, Bozkov není, ale hlavní věcí je, že zde má opět kdo hlásat slovo Boží.

Měsíc červen bude ve znamení poutí. Na 7. června je připraveno zasvěcení mládeže, která se sem sjede z různých míst, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Ten den budou v Bozkově prosit i poutníci z Brněnska. V červnu už budou o sobotách přijíždět děti i mládež. Pro prázdniny, které budou děti trávit v prostorách fary, je nezbytné starou farní budovu opravit tak, aby svou funkci plnila pro účely setkávání. Výměna oken, omítky, malování, rozvod vody, elektřiny a vše ostatní s pomocí jak lidí, tak s pomocí Boží musí proběhnout do kon-

ce června. A mnohdy je cítit zvláštní milost, která vše řídí. To Pomocnice křesťanů pracuje na svém díle skrze vyvolené ruce. I poutníci najdou a už nacházejí na faře chvíli pro odpočinek, nějaké malé občerstvení a přátelské slovo.

A tak jako Bozkov vítá poutníky, duchovní správce se chce stát i spolu s farníky poutníkem na jiná místa. Stal se tak poutníkem, když přijal pozvání do Loukova u Semil. Zde sloužil mši svatou spolu s jiným knězem polské národnosti, P. Romualdem Brudnowským z Prahy. Vždyt zde vzpomněli polského světce sv. Stanislava, jemuž je kostel v Loukově zasvěcen. Duchovní správce Loukova takto velmi dobře vyjádřil tisíciletou křesťanskou pospolitost obou národů. Jak místní, tak pout-

níci toto pochopili. A pouť, chystaná na 21. červen, má na jednodenní zájezd přivést bozkovské do Vamberka a Křešova. 26. srpna pak na tři dny chystá P. Jucha pouť do Krakova a Čenstochové. Bude to zájezd snad na poděkování za první rok služeb Královně hor.

A závěrem zbývá ještě sdělit milým čtenářům srdečné „Zaplať Pán Bůh“ jako dík otce Jana všem, kdo přijali výzvu či prosbu k finanční pomoci na zahájení oprav obrazů, které mohlo sledovat oko těch, kteří se při májových pobožnostech obraceli k Naší paní na horách invokacemi litanie loreťanské: Svatá Maria, Matko božské milosti, Útočiště hříšníků,

... ORODUJ ZA NÁS...

J.K.

Volejbal v Liběšicích

Lesk jarních slunečních paprsků střídající se s nezbytnými „májovými deštičky“ provázely účastníky volejbalového turnaje v Liběšicích, který se konal v sobotu 10. května. Celkem 8 družstev (ze Žatce, Liběšic, Prahy a dokonce i z Olomouce) vyslyšelo výzvu žateckého společenství mládeže, které tento turnaj organizovalo, a přijelo změřit své síly v přátelském sportovním zápoulení. Mše svatá, kterou v malebném ba-

rokním kostelíku sv. Martina celebroidal liběšický farář P. Libor Švorčík, byla jistě vhodným zahájením celodenního programu. Po ní již následoval vlastní turnaj, jenž probíhal v tamějším farním areálu. Ze základních skupin vzešla družstva, která se pak utkala ve finálové skupině. Konečné pořadí vypadalo takto:

1. místo – Praha
2. místo – Chomutov
3. místo – Liběšice

Na odměně pro vítěze, kterou byl krásný dort ve tvaru knihy, si nakonec pochutnali všichni účastníci, stejně jako na guláši, který byl podáván jako oběd, a na vuřtech opečených na ohni, jenž byl také závěrem celé vydařené akce.

Nezbývá než vzdát veliké díky všem organizátorům a již nyní se těšit na další ročník turnaje.

PK

Dětský den libereckého vikariátu

S týdenním předstihem, v sobotu 24. května, oslavilo více než 200 školních dětí z libereckého vikariátu na malebné louce nad Liberem U obrázku svůj svátek – Mezinárodní den dětí. Čtvrtý ročník tohoto oblíbeného „podniku“ se držel tématu cesty kolem světa, takže děti mohly při svém putování všemi kontinenty narazit na tak rozmanité soutěže, jako je stavění Eif-

felovy věže z kostek, běh na lyžích, skákání v pytlích napodobující australské klokany, válení sudů po způsobu indických slonů nebo pletení indiánských rohoží. A to jsem ještě většinu z šestnácti disciplín, pořádaných většinou stylově oblečenými organizátory, vynechal.

Přestože nás při dopoledním programu déšť zahnal do neďaleké tělocvičny, plánované

předvedení scének ze života svatého Vojtěcha jsme s dětmi rychle nacvičili, připravili improvizované rekvizity a předvedli svůj divadelní um.

Přeji si za všechny organizátory letošních oslav Dne dětí, abychom s Boží pomocí neztratili nadšení do příprav dalšího ročníku této podařené postupně vznikající tradice.

Jan Macek

Paní Zdislava

První radostné hlášení ze zahraničí

V Německu začala propagovat úctu k bl. Zdislavě sestra dominikánka Johana z Řezna. Dala vytisknout obrázek svěřice a celé její rodiny (namalovaný sestrou Česlavou) s nápisem „Matka chudých a ochránkyň rodin – bl. Zdislava“. Byl připojen i stručný životopis, modlitba za svatořečení a adresa, kam oznamovat vyslyšení. Církevní schválení bylo z 1. dubna 1993 v Řezně (Regensburg).

Sestra Johana poslala sestram dominikánkám do Prahy následující dopis paní Anny Bruckmüllerové z Horns-

mühle, napsaný 21. ledna 1994:

Můj manžel Peter byl vloni od 26. října do 23. prosince na speciální ortopedické klinice v Lindenlohe.

Operovali mu pravé koleno, kloub upevnili vloženým kovem. Léčení však pokračovalo velice pomalu, protože se nedařilo zastavit velký výron krve. Ačkoli Peter dostával ledové obklady a masáže, koleno zůstávalo opuchlé. Otok vypadal jako zánět, proto lékaři naordinovali antibiotika. Muž jich užíval deset ampulek, ale nezabrala.

Bylo podezření, že je tělo alergické na vložený kov.

V neděli 19. prosince, když jsme byli v nemocnici zase na návštěvě, muž byl hrozně skleslý, že ho mají následující den znovu operovat, protože koleno nesmí být dál zatěžováno kovem.

V pondělí jsem šla na mši svatou a vroucně jsem prosila bl. Zdislavu o pomoc. Když jsem se vrátila domů, zazvonil telefon. Byl to můj Peter.

„Představ si, Aničko, že operace už není třeba! Hlavní lékař mi při vizitě, když viděl, že otok zmizel, řekl: „Pane

Bruckmüller, nedovedu si to vysvětlit, po otoku ani stopy! Je to opravdu zázrak! Za pár dní vás pustíme domů!“

A v předvečer Štědrého dne jsme si Petra přivezli. Má berle, ale může chodit.

Pevně věřím, že mu pomohla blahoslavená Zdislava.

Je pozoruhodné, že k uzdravení Petera Bruckmüllera došlo v pondělí 20. prosince. Pondělí je den zasvěcený počtě bl. Zdislavy. A 20. den každého měsíce u nás končí druhá nepřetržitá zdislavská nověna v měsíci.

Převyprávěl Zdeněk Cyril Fišer

Dopis, na který nepříjde odpověď

...a opět jsem zde u té mříže, držím se jí, skláním se a hledím do katakomb, vzývám blahoslavenou Zdislavu ...

Adresa: Jméno: kovář, který žil před mnoha lety

Bydliště: mimo čas – ve věčnosti

Číslo: nemá

Kováři!

Nadaný tvůrčí inspirací ukoval jsi dobře mříž na objednávku opata Schindlera ze Želiva, rodáka z Jablonného, aby mohl toto Tvé dílo věnovat ke hrobu bl. Zdislavy v chrámu svatého Vavřince. Bůh Ti dej věčné od-

počinutí i Tvým rukám, co mistrně vládly kladivem a ohněm!

Dalo by se snad spočítat, jak dlouho Tebe kryje zem, ale určitě se spočítat nedá, kolik sepjatých rukou uchopilo to chladivé železo Tvého díla a kolikráte se v prosbách a děkováních sklonila čela poutníků rozjímajících tu v tichu a míru, jež je kolem. Umělce kováři, tušil jsi, jak užitečnou práci konáš?

Ukoval jsi pevnou mříž, „celé dny a celé noci“ tu stojí jako stráž u hrobu Paní Zdislavy, pomocnice a ochránkyň naší

i těch, co přijdou po nás a budou ji také prosit a jí děkovat! Tvé dílo zdobí památné prostory a slouží střídajícím se generacím. Co zpěvu a hudby mříží zachvělo po Tvém posledním zvonivém úderu kladivem? Kdo by to všechno mohl zapsat? Kdo by to mohl všechno vypovědět?

Ke cti a chvále Boží jsi koval – dej Ti Pán věčné odpočinutí – za to prosím ...

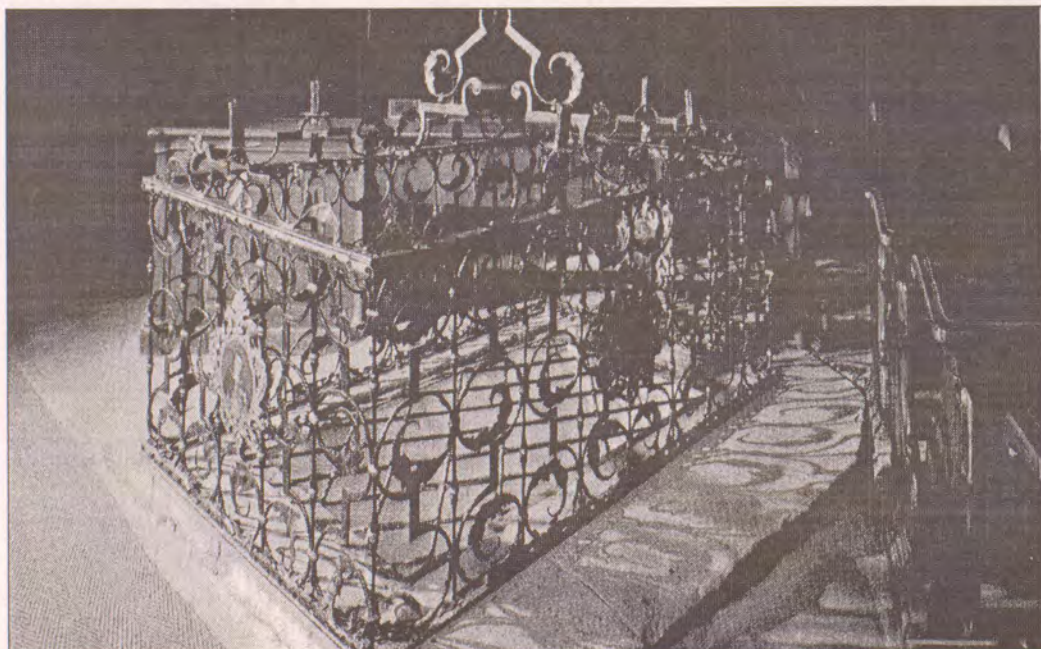
Poutnice spěchající ke hrobu sv. Zdislavy.

Milena Šimánková

Zázračná pomoc svaté Zdislavy

Při poutní slavnosti, kdy byla přenesena částce ostatků sv. Zdislavy do Turnova, byla jsem při prosbě k této světici obdařena zlepšením svého zdravotního stavu. Mám nemocné srdce (ischemickou chorobu srdeční, anginu pectoris a ponámahovou nedomykavost chlopně). Stěží jsem zastala domácnost. Po ukončení pouti jsem už mnohem rychleji šla na vlak do Jičína a od této doby zvládám mou domácnost. Modlím se denně nověnu k sv. Zdislavě a vyprošuji od ní milosti i pro své dva syny. Díky, svatá Zdislavo!

*Jiřina Mizerová,
Jičín*

Postavení církevní hudby v liturgii

Na otázku, proč vlastně zpíváme při bohoslužbě, dává výstižnou odpověď základní dokument našeho století Motu proprio sv. Pia X.: „Církevní hudba je podstatnou součástí slavnostní liturgie. Tím se podílí na jejím hlavním cíli, kterým je Boží sláva a posvěcení a vzdělání věřících.“ (MP *Tra le sollicitudini*, AAS 36 (1903/4) 329-339)1.1.)

Podstatná nebo integrující část (latinsky: *pars integralis*) znamená tedy: církevní hudba není jen ozdoba, vítaný, ale postradatelný přídavek – je něčím, čeho se liturgie nemůže zříci. Je součástí liturgie samé.

Pius XII. o tom pojednal podrobně ve své encyklice *Musicae sacrae disciplina* z r. 1955. V kapitole o podstatě církevního umění píše o hudbě: „Zatímco výtvarná umění (malířství, sochařství, architektura) se snaží připravit posvátným ritům důstojný prostor, má hudba důležité místo

v samém provádění ceremonií a ritu.“

Ještě zřetelněji a jasněji to říká konstituce II. vatikánského koncilu o posvátné liturgii *Sacrosanctum concilium*: „Tradiční hudba celé církve představuje bohatství neocenitelné hodnoty, vynikající mezi ostatními uměleckými výrazovými formami zejména proto, že se slovem spojený bohoslužebný zpěv tvoří nezbytnou a

jadruje její hierarchickou a společenskou podstatu ... a celá slavnost se zřetelněji stává předobrazem nebeské liturgie svatého města Jeruzaléma. Proto musí duchovní horlivě dbát, aby dosáhli této formy slavení. Dokonce mají přenést vhodným způsobem toto rozdělení služeb a úloh, které je vlastní zpívané liturgii, i na ostatní slavení, které je konáno beze zpěvu za účasti lidu

Hudba v liturgii

integrující součást slavnostní liturgie.“

Další důležitý pohled ukazují články 5. a 6. instrukce *Musicae sacram* z roku 1967:

„Vznešenější formou liturgického konání je, jestliže se provádí se zpěvem, jestliže přísluhující všech stupňů vykonávají svoji funkci a jestliže se na něm účastní lid. Při této formě se totiž dostává modlitbě niternějšího výrazu a tajemství posvátné liturgie lépe vy-

... K tomu je především nutné, aby ty části, které svou povahou vyžadují zpěv, se skutečně zpívaly odpovídajícím způsobem a formou.“

Zpívaná slavná liturgie je tedy považována za základ a vzor pro prostší formy a i v nich má být pokud možno zpíváno to, co je svým charakterem zpěv (např. responsoriální žalm, aleluja, gloria, sanctus, agnus apod.)

Podle materiálů Dr. Šmída zpracoval Bc. Petr Kolář

Festival pěveckých sborů Bohosudov 97

8. května t. r. se uskutečnil již třetí ročník ekumenického setkání pěveckých sborů. Myslím, že všichni účastníci festivalu mi dají za pravdu, že festival byl po organizační stránce připraven vynikajícím způsobem, a to především díky neúnavné duši tohoto setkání, paní Vlastě Holíkové, sbormistryni domácího sboru *Audite silente*. Protože otec biskup se pro naléhavé zaneprázdnění omluvil, zahájil festival generální vikář.

Setkání se zúčastnilo celkem 9 sborů, z toho 5 katolických chrámových sborů, 3 chrámové sbory z protestantských církví a jeden sbor světský. Protože se nejednalo o soutěž, byla atmosféra všech vystoupení uvolněná a radostná, avšak i při tom se všechny sbory snažily, aby zpívaly co nejlépe. Každý sbor měl na své vystoupení 15 minut. Zpívaly tyto sbory: *Audite silente* Bohosudov, Chrámový sbor Děčín, *Cantores sancti Venceslai*

Most, Svatováclavský pěvecký sbor Paseky nad Jizerou, Krušnohorský pěvecký sbor Teplice, Pěvecký sbor církve bratrské Pardubice, Sbor Bratrské jednoty baptistů Lovosice (jen 8 dětí, ale byly výborné), *Schola Cantorum s. Caeciliae* Kladno, Sbor Bratrské jednoty baptistů Litoměřice. Odpolední program byl zahájen půlhodinovým koncertem barokní hudby v podání souboru *Musica florea*. Následovala bohoslužba, po níž všechny sbory společně zazpívaly Ebenovu píseň *Svatý Vojtěch*.

Nepřísluší mi hodnotit jednotlivé sbory. Spíš bych se chtěl zamyslet nad tím, jak málo bylo slyšet při zpěvu češtinu. Převládala latina a angličtina. Moje další úvaha se týká jen katolických chrámových sborů. Víím, že latina i nadále zůstala oficiálním liturgickým jazykem, který by neměl být zcela odsunut a zapomenut, ale myslím, že také víím, proč i papež u nás celebrou

val všechny mše česky. Chce, aby mu bylo rozumět, protože jeho cílem je hlásání evangelia. To by mělo být i naší snahou, lidé by nám měli rozumět. Vždyť v současné době u nás je znalost latiny minimální a svatí Cyril a Metoděj dobře věděli, proč hlásají Slovanům evangelium a slaví liturgii jazykem srozumitelným. Náš zpěv při mši svaté by neměl být pro posluchače pouze hudebním zážitkem, ale měl by texty Božího slova mluvit k srdci posluchačů. Bohužel i naši současní skladatelé až dosud píší latinské mše a sbory pro latinské texty, ale málokdo z nich ví, že by bylo třeba vytvořit česká mešní propria alespoň na větší svátky. Snad by jim tento festival a další podobná setkání sborů měl tuto potřebu připomenout. A pro náš sbor si dávám předsevzetí, že při příštím festivalu, budeme-li se ho moci zúčastnit, budeme zpívat jen česky.

Jiří Bříza

Výměnný pobyt pěveckých sborů

Ve dnech 18. až 22. dubna 1997 se v Bohosudově uskutečnila výměnná akce mezi Biskupským gymnáziem Bohosudov a Göttinger gymnáziem z Neustadtu v Sasku. Výměny se zúčastnilo na 70 studentů z Německa a 40 studentů Biskupského gymnázia Bohosudov, kteří jsou zapojeni do činnosti pěveckého souboru.

Studenti z Německa se seznámili s historií Teplíc, Krupky, navštívili přesunutý kostel P. Marie v Mostě, prohlédli si duchcovský zámek a osecový klášter.

Vyvrcholením akce byl společný koncert obou sborů v kapli Biskupského gymnázia Bohosudov dne 21. 4. 1997. Program byl sestaven z písní oslavujících jaro, spirituálů, Truverské mše Petra Ebena a skladeb Jaroslava Ježka. Společné provedení skladby *Ave verum W. A. Mozarta* a úprava Smetanovy *Vltavy* vytvořilo důstojnou tečku společného koncertu. Skladby dirigovali sbormistři Květa Strojcová a Mathias Hieke.

Studenti Biskupského gymnázia Bohosudov navštíví gymnázium v Neustadtu ve dnech 30. 4. až 4. 5. 1997. Spolu se svými německými přáteli vystoupí v městské hale 3. května na společném koncertě s dalšími pěveckými sbory. Tento koncert má příznačné motto „Jaro rozžhívá světla“.

Mgr. Jiří Břeu

Interview s knězem a lékařem Ladislavem Kubíčkem

Jak jste se dostal ke kněžství?

Jednoduše i složitě. Rodiče do kostela nechodili. Narodil jsem se na Podkarpatské Rusi, kněz tam uměl jen maďarsky, ale když jsem se začal studovat v Brně, tak jsem se dostal mezi ministryny u sv. Tomáše a „cosí“ mě ke kněžství táhlo. Zároveň mě to však táhlo k medicíně. Po maturitě jsem začal studovat medicínu, a le díky straně a vládě, která převzala v roce 1948 moc, jsem začal studovat externě i teologii. Strana mě pak ze studia medicíny vyhodila, což tím víc utvrdilo mé duchovní povolání. Opravdu - straně vděčím za mnoho. Kdyby si bývala uvědomila, jakým je nástrojem Božím! Ministerstvo zdravotnictví mi však sdělilo, že mám pokračovat ve studiu medicíny, a tak jsem se stal v roce 1950 lékařem. A protože v tom roce byly zrovna uzavřeny teologické fakulty, tak jsem působil jako lékař po různých nemocnicích i jako obvodní lékař a hlavně jsem se zaměřil na gynekologii a porodnictví. Když se ženy v mém obvodě na rakouských hranicích dozvěděly, že jsem ochoten chodit k porodům, tak všechny rodily doma, žádná nešla do porodnice. Dnes už si těžko kdo dovede představit, jaká je to krása rodit doma, kdy je dítě uvítáno celou rodinou v domácím prostředí, kde žena bez ostychu může projevit své mateřské pocity jak s věřícím lékařem, tak s manže-

lem. Dnes se z toho dělá kdovíjaký pokrok, že může být manžel při porodu. V mém obvodě to bylo samozřejmě a přirozené.

Jelikož jsem však nedělal potraty a nebyl ve straně, tak jsem nemohl získat odbornou kvalifikaci, a když jsem se navíc stal vedoucím dvou protistátních skupin - kdy jsme však místo kulometů používali růžence - tak mě dokonce soudruzi ze zdravotnictví vyhodili a poslali do dolů. A i za to vděčím straně a vládě, že jsem poznal práci horníka ve 4 dolech - už také v PTP. Kdo se dnes takovou zkušeností

může pochlubit?

Protože to však k mé převýchově nestačilo, tak jsem byl ještě odsouzen za podvracení republiky - což se mi

v Bohušovicích. Nějaký ten kostel jsme opravili a otevřeli a mám radost, že ty kostely dál slouží. Za to všechno musím poděkovat mnohým brigádníkům - a opravdu hlavně děvčatům, že se tolik práce dalo lacino udělat.

Čemu se především věnujete ve své pastorační práci?

Dnes už nemusím nic opravovat - už na to také nestačím - a mohu se věnovat jen práci duchovní. To zaměření na gynekologii jaksi automaticky vedlo k práci pro manželství a rodinu a jiné hraniční problémy mezi medicínou a teologií, duchovním životem. Na toto téma mohu pořádat exercicie, přednášky apod. Bez státního souhlasu jsem o tom přednášel bohoslovcům v Litoměřicích a kněží mě dnes posílají „případy“ z této sféry. Mám tedy bohatou korespondenci, popř. i návštěvy, takže se rozhodně nenuším a cítím se na svém místě.

Souvisí nějak povolání kněze a lékaře?

Zřejmě to bylo v plánu Božím, abych se mohl uplatnit jako lékař i jako kněz. Pokládám to za vzácnou kombinaci a je zajímavé, že právě v našich zemích je nás víc lékařů, kteří jsou zároveň kněžími.

V poslední době vám také vyšly dvě knížky... Máte nějaké další plány?

Ano, napsal jsem dvě miniknížky o manželství a o

však nepodařilo, republika obstála. A zase díky straně jsem se na amnestii dostal předčasně na svobodu a 8 roků pracoval ve službě při opravě kostelů. Mezitím jsem byl tajně vysvěcen na kněze za „pražského jara“ jsem dostal státní souhlas k výkonu duchovního povolání. Působil jsem v Nymburce, Velelibech, Benešově, Litoměřicích, Třebenicích, ve Sloupu, ve Vysokém nad Jizerou, ve Frýdlantě a nyní

životě. Rád bych, kdyby se dostaly všem snoubencům a manželům do rukou, ale vidím tady malou iniciativu mezi kněžími. A přitom všichni víme, jak manželství a rodina prožívá celosvětovou krizi. Tak kdyby Zdislava vymyslela způsob, jak to vylepšit, tak bych byl i já spokojen - a předpokládám i svatá Zdislava jako patronka rodin, která má zrovna v těchto dnech svůj svátek. To by mohla být i odpověď na otázku po svých plánech.

Kolik farností spravujete?

Mám svěřené čtyři farnosti se 7 kostely a kaplemi s běžným stavem, jaký bývá v pohraničí. V neděli je ve všech kostelích něco přes stovku věřících. Patří mi Bohušovice, Čížkovice, Brozany a Terezín, o který se nyní stará kanovník Bezděk.

Co byste rád dodal na závěr?

Upřímně žasnu, jak dovede být život křesťana dobrodružně krásný, když svěříme režii Režisérovi a my jsme jen Jeho věrnými služebníky. Jak se leccos dařilo i za totality přes všechny překážky. Bůh má své velkorysé plány s každým z nás a v každé době. Jen je nutno prožívat slova Kristova do důsledku, nedávat přednost nějakým svým chytráckým názorům a moderním „pokrokovým“ trendům. Prožívat upřímný vztah ke Kristu denní modlitbou a s Pannou Marií být služebníkem.

Děkuji za rozhovor.

Ptal se L. Růta.

Kostel v Bohušovicích nad Ohří

Narozeniny v červnu slaví:

P. Alexej Baláz - 11.6. - 54 let
 P. Štefan Bednár - 27.6. - 34 let
 P. Jan Jucha MS - 29.6. - 32 let
 P. Viliam Matějka - 30.6. - 36 let
 P. Jozef Piroh - 18.6. - 52 let
 P. Pavel Procházka - 25.6. - 41 let
 P. Miloš Raban - 20.6. - 49 let
 P. Jiří Voleský - 16.6. - 32 let
 P. Rudolf Zimandl - 16.6. - 78 let
 Jan Horníček, jáhen - 2.6. - 62 let
 Jan Hrubý, jáhen - 23.6. - 52 let

Výročí kněžských svěcení

P. Marian Plonka - 11.6. - 5. výročí
 P. Józef Szeliga - 11.6. - 5. výročí
 P. Miloslav Jáchym - 23.6. - 25. výročí
 P. Alexej Baláz - 24.6. - 25. výročí
 P. Stanislav Bečička - 24.6. - 25. výročí
 P. Rudolf Prey - 24.6. - 25. výročí
 P. Milan Bezděk - 24.6. - 35. výročí
 P. ThDr. Leopold Dvořáček - 24.6. - 35. výročí
 P. Pavel Procházka - 27.6. - 15. výročí
 P. Oldřich Vinduška - 28.6. - 55. výročí
 P. Karel Kahoun - 29.6. - 50. výročí
 P. Josef Matura - 29.6. - 50. výročí
 P. Josef Šimon - 29.6. - 50. výročí
 P. Jindřich Tomíček - 29.6. - 50. výročí
 P. Rudolf Zimandl - 29.6. - 50. výročí

Hudba v Semilech

O svých zkušenostech s produkcí liturgické hudby se s námi podělil p. F. Menšík ze Semil. Uveřejňujeme zde zkrácenou verzi jeho příspěvku a vybízíme i všechny ostatní, kteří k tomuto tématu mají co říci, aby nám o svých zážitcích a názorech napsali.

...S panem děkanem P. Alfrédem Kostkou jsem prožil více než čtvrt století. Vozil jsem ho do Bozkova, Tatobit a všude, kde sloužil s pokorou Pánu Bohu. V Tatobitech hrával pan Jan Dědina (syn světově proslulého malíře - mistra Jana Dědiny). Vynikající hudebník, skladatel a náš blízký přítel. Ten se modlil hudbou! Ta jeho pokora, něha, klanění. Říkával: "Víte, mistr Antonín Dvořák, Bach, Mozart a tak dále, to jsou velikáni a je to nádherná hudba, zpěv. Byli obdarováni Pánem Bohem. Ale u nás musím vycházet z toho, že lidé pracují na polích, v továrnách a do kostela přijdou načerpat síly a přijdou si zazpívat! Musím tedy těmto okolnostem přizpů-

sobit všechno, včetně vánoční mše." (Komponoval ji z polských koled apod.) A že to "znělo" a že si zazpívali všichni, to je pravda...

...Jezdím "po světě", a tak mám-li čas, dojdu si do kostela a někdy se mi podaří být i na mši svaté. Rozdíly jsou veliké. Mám rád hudbu a dá se říci, že jsem "labužnickým posluchačem vážné hudby". Velice mně vadí, když při Credo, Pater noster se "jede" a ta něha je úplně pryč. Je bohužel pravdou, že to, co se v našich kostelích děje, není zpěv, ale opravdové "závody formule 1". Jestliže jsem se zmínil o vážné hudbě, o co větší citovost, vroucnost a něhu by měla mít liturgická hudba a zpěv!

F. Menšík, Semily

Sekty

Z. Šplíchal

Satanisté

Velmi často můžete na zdi uvidět nápis 666, obrácený kříž nebo obrácenou pěticípou hvězdu v kruhu, tzv. pentagram. Jsou to symboly nebezpečné sekty, která se asi jako jediná nezakrytě a vědomě hlásí ke zlu.

Samo číslo 666 pochází z bible (Zj 13, 18), kde se mluví o šelmě, která je člověkem – pravděpodobně je tím míněn císař Neron. V některých jazycích může písmeno zároveň znamenat číslice, např. latinsky „Neron“ (50 + 6 + 500 + 60 + 50) nebo hebrejsky „Nero císař“ (50 + 200 + 6 + 50 + 100 + 60 + 200). Obojí dává součet 666 a stalo se symbolem uctívajícího Satana.

Zakladatelem moderního satanismu se stal Aleister Crowley narozený roku 1875 v Anglii. Vymyslel heslo satanistů, které zní „Dělej, co chceš“. Cílem jeho života bylo zničit křesťanství a místo něho zavést nové náboženství. Stal se závislým na heroínu, na který si úmyslně navykal. Z jeho odkazu čerpal Anton Sandor LaVey a napsal satanskou bibli.

Toto jsou kořeny společně všem satanistickým skupinám. Samo hnutí se dá dělit do tří skupin:

1) **Veřejný satanismus**, který je známý hlavně díky metalové hudbě a různým veřejným magickým obřadům; ostatními satanisty je považovaný za pouhé hraní nebo show.

2) **Čarodějnické skupiny**, které uctívají staré pohanské bohy, např. Pana, boha lesů a pastýřů, Hekaté nebo Sata-

na, kterého považují za bytost plnou porozumění pro fyzické a psychické potřeby člověka. Jde o lidi zmateně dobré, kteří „mají rádi přírodu a vše živé, mají ekologické cítění a vlastně vše špatné o nich vytvořila nepřející církev.“

3) **Tvrdozrní satanisté** – jejich zakladatelem je Sean Sellers. Musejí porušovat všechna přikázání Desatera. Provádějí nejtvrdší černou magii se zvířecími a lidskými oběťmi, kanibalismem, sexuálními orgiemi a drogami. Typické pro ně je tajná činnost, vykopávání mrtvol a uctívání různých „černých“ svátků.

Satanisté jsou společností osamělých „dětí“, které dávají najevo chmurné životní pocity a myšlenky na smrt.

Toto hnutí je pro severní Čechy velmi aktuální, protože se zde nachází mnoho míst s aktivními satanisty. Na první pohled je velmi zajímavé se o tom něco bližšího dovědět nebo někoho takového poznat blíže, ale duchovní autority to nedoporučují, protože to zastavuje duchovní růst, otvírá to náš život zlým silám a určitě nás to nevede k Bohu, ale někam, kam určitě nechceme.

Lidem je odjakživa sympatická myšlenka mít svůj život pevně ve svých rukou, určovat si svůj vlastní osud, naplňovat všechny svoje touhy, přání a tělesné potřeby. Je otázkou, jestli člověk, který si o sobě myslí, že ovládá přírodu, vesmír, svět duchovní a duševní, není sám tím ovládaným.

Jan Milíč Lochman, O smyslu křesťanských svátků, Vyšehrad 1997, 54,- Kč
„Život bez svátků je jako dlouhá cesta bez hospod.“ Těmito slovy řeckého filosofa Demokrita začíná útlá knížka Jana Milíče Lochmana O smyslu křesťanských svátků. Její autor, známý protestantský teolog, který od r. 1968 působí v cizině, zejmě-

děje. V těchto dnech vyšla jako první svazek Studií teologické fakulty Jihočeské univerzity studie téhož autora Ekumenismus na druhém vatikánském koncilu. Domnívám se, že tato kniha je vhodným doplňkem knihy O. H. Pesche Druhý vatikánský koncil, o níž jsme zde již psali v dubnovém čísle Zdislavy.

Přečtěte si ...

na ve Švýcarsku, zde vysvětluje, jak se utvářely, co znamenají a jaký vliv mají křesťanské svátky. Neděle, Vánoce, Velikonoce, Nanebevstoupení Páně a Letnice jsou téměř už po dva tisíce let nosnými slavnostmi křesťanství. Autor nezůstává jen u nadčasových výroků o dějinách spásy, ale zvěst jednotlivých článků víry přivádí do aktuální roviny dnešního světa.

Clive Staples Lewis, Přípitek zkušeného ďábla a jiné eseje, Návrat domů 1997, cena neuvedena

Myslím, že představovat spisovatele C.S. Lewise by bylo nošením dříví do lesa. Stačí říci: Letopisy Narnie a Rady zkušeného ďábla. A právě volným pokračováním posledně jmenované knihy, jež je doplněno o několik esejů, které se zabývají náboženskou i společenskou tematikou, je autorovo poslední dílo – Přípitek zkušeného ďábla.

Karel Skalický, Ekumenismus na druhém vatikánském koncilu, Karmelitánské nakladatelství 1997, 110,- Kč

Mnozí z nás máme z Křesťanské akademie dílo prof. Skalického Radost a na-

Jan Pavel II., Nebojme se pravdy, Zvon 1997, 89,- Kč

Při příležitosti návštěvy Sv. otce Jana Pavla II. v České republice vyšel výběr z jeho projevů a apoštolských listů. Pro nás je významné, že jsou zde citace z papežova projevu při svatořečení sv. Jana Sarkandra v Olomouci a při svatořečení košických mučedníků v Košicích z května a července 1995. Je zde též část jeho projevu na vzpomínkové slavnosti A. Einsteina 10. 11. 1979 a z audience pro Papežskou akademii věd 31. 10. 1992, jež obsahuje přehodnocení Galileova případu.

Dominik Pecka, Starý profesor vzpomíná, Zvon 1996, 96,- Kč

Představovat profesora Pecku nemusím zvlášť střední a starší generaci. Nyní vychází jeho autobiografie, kde se můžeme obdivovat jeho sečtělostí, vzděláním a humorem. Profesor Pecka jako pedagog a redaktor studentského časopisu Jitru a potom Úsvit přispěl významně k formování několika generací české katolické inteligence. Nezapomenutelné bylo jeho vyprávění Ze zápisníku starého profesora.

-mela-

Němý svědek

Sedím v chládku obývacího pokoje, krásně zařízeného. Z okna se mi nabízí krásný pohled na krkonošskou vesnici. Kontrast mezi moderně a pohodlně zařízeným rodinným domem a zchátralým kostelem mě přivádí k zamyšlení.

Co nám dala a co nám vzala moderní doba, v níž žijeme. Kdybych se přenesla o několik desítek let do minulosti, nemohla bych si tu jen tak sedět. V těchto místech byla totiž stáj. Velké okno zde také nebylo. Kostelík bych pozorovala z okolních strání. Ne však na procházce, spíš při práci.

Do této velké stáje se mohlo vejít dost kusů dobytka. Když si představím, že pro všechna zvířata museli mít zdejší hospodáři dost sena na zimu, měli se co ohánět. Svědčí o tom i velká stodola. Přiznávám se, že si nedovedu představit, jak se museli nadřít. Nevím ani, jestli to byli lidé dobří a milí, nerudní a lakomí, nebo úplně jiní.

Jedno ale vím jistě. Měli proti nám jednu výhodu. Pěkný kostelík uprostřed vesnice, kam mohli chodit se svými radostmi a starostmi, kde mohli odkládat břemena svých hříchů a načerpat sílu do všedních dnů.

Dnešní obyvatelé mají denně na očích rozpadávající se trosku. Často si zanadávají, že kostel nikdo nespraví. Nenačadne je, že kdyby se mezi nimi našlo dostatek křesťanů, nemuselo to s kostelem takto dopadnout. Nemají ani tušení, oč přicházejí.

Na první pohled mají dnes lidé v této vesnici lepší život, ale když se zamyslíme?

H. Z. Nejedlá

Ministranti

Liturgické postoje

Stojíme-li, nedáváme ruce ani za záda, ani je nenecháváme volně podél těla. Na znamení naší touhy modlit se nejen ústy, ale hlavně srdcem, je máme sepnuty na srdci.

Dlaně jsou položeny k sobě a prsty směřují vzhůru – tím vyjadřují přání, aby naše modlitba stoupala vzhůru k Bohu. Tím, že ruce takto sepneme, také oznamujeme Pánu naši ochotu věrně mu sloužit a celí se mu odevzdat. Dřív totiž, když chtěl služebník vyjádřit oddanost svému pánovi, udělal to tím, že své sepnuté ruce vložil do jeho rukou. Tedy i my, Boží služebníci, vyjadřujeme svoji oddanost Bohu také takto.

Kněz, který se při mši svaté modlí, má poměrně často ruce rozepjaté. Připodobňuje se tak Pánu Ježíši na kříži a vyjadřuje svoji ochotu obětovat i něco pro něj. Rozepjaté ruce knězovy navíc znamenají otevře-

nou náruč Boha a Církve k světu. Každý, kdo chce, může jít Bohu naproti, každý může vstoupit do jeho lásky. Rozepjaté ruce knězovy jsou symbolem Boží lásky.

Podání ruky

Při mši svaté před svatým přijímáním po slovech „Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje“ si podáváme ruku na důkaz odpuštění, přátelství a jednoty. Asi je zbytečné psát, že si podáváme ruku pravou, ale připomínka toho, abychom se dívali při podání ruky druhému do očí rozhodně marná není. V některých kostelech je také zvykem, že nejdříve podá ruku kněz ministrantům a ti pak posílají pokoj Kristův dál.

Znamení kříže

Že Pán Ježíš za nás umřel na kříži snad není třeba připom-

ínat. A tento slavný okamžik v dějinách spásy, v němž byl vykopen celý svět, si připomínáme právě znamením kříže. Navíc jím také vyjadřujeme ochotu našemu Pánu něco z lásky obětovat.

Velký kříž děláme na začátku a na konci mše svaté a modlitby. Levá ruka je položena ve výši žaludku, pravá ruka má prsty u sebe a jimi se dotkne na čele, na srdci, na levém a potom na pravém rameni.

Malý kříž děláme při mši svaté před evangeliem. Levá ruka je stejně jako u velkého kříže položena ve výši žaludku, pravá ruka má prsty u sebe, palec zvlášť. Palcem děláme křížek na čele (o slovech Pána Ježíše chceme přemýšlet), na ústech (chceme o nich také mluvit) a na srdci (chceme podle nich také žít).

Znamení kříže děláme vždy pomalu, s úctou a zbožně.

Lektorské minimum

Nikdy bez promyšlení textu

Nebudeš-li něčemu správně rozumět, nepodaří se ti to ani správně přečíst. Proto než začneš číst, připrav si nejen techniku přednesu, ale hlavně si promysli, co vlastně budeš hlásat.

Jistě jsi někdy slyšel výrazy jako „mám to zažít“, „strávil jsem to“, které používáme, když jsme si něco do hloubky osvojili.

Před tím, než si kdokoliv může nějakou myšlenku osvojit, musí ji pochopit. Stejně jako každý z nás musel už ve 3. třídě pochopit, co je to násobení a až potom se mohl naučit, kolik je 6×7 .

(Z těchto řádků také logicky vyplývá, že „pouhé“ pochopení problému nestačí k osvojení si jeho řešení v praxi. Stejně tak, jako můžu chápat, že 3×5 je $5 + 5 + 5$, ale nemusím už znát řešení této komplikované mate-

matické operace, můžu také pochopit, jak by měl vypadat můj život podle Kristova evangelia, ale neřídít se tím.)

Všechna technická příprava přednesu by byla téměř k ničemu, nebyla-li by podložena pochopením čteného. A právě tím se lektoři, předčitatelé Božího slova, liší od profesionálních uživatelů lidského hlasu – například od rozhlasových a televizních hlasatelů (i když slovíčko liší asi není to pravé – i oni musejí chápat, co čtou, ale ne do takové hloubky jako lektoři).

Je nezbytné přemýšlet o tom, co budeš číst. Přečti si nejprve celý text, abys pochopil souvislosti. Pak znovu po odstavcích, po větách. Když nebudeš něčemu rozumět, zeptej se třeba kněze na význam těch slov.

Malý slovník

liturgických pojmů

Pluviál – široký, až k patám sahající plášť používaný při různých liturgických úkonech, zvláště při procesích

Postkomunio – modlitba po přijímání

Preface – slavnostní uvedení k eucharistické modlitbě

Presbytář – kněžiště, část kostela, v níž je umístěn hlavní oltář

Procesí – slavnostní církevní průvod uvnitř kostela nebo mimo něj. Rozeznáváme procesí teoforická (s Nejsvětější svátostí), děkonná, prosebná, kající atd.

Purifikatorium – lněný šátek sloužící k vyčištění mešního kalicha

Pyxida – nádobka z ušlechtilého kovu na uchování velké proměněné hostie do monstrance

Přijď království Tvé

Po květnové mariánské přestávce se opět vracíme k výkladu modlitby Páně podle nového Katechismu a podle sv. Tomáše Akvinského.

Duch svatý nás uschopňuje, abychom správným způsobem milovali správné věci, abychom toužili po pravých hodnotách a abychom se modlili správným způsobem. Duch svatý v nás působí už to, že vedeni darem bázně Boží prosíme: „Posvět se jméno Tvé.“

Jiný dar Ducha svatého, dar zbožnosti, nás vede, abychom před Bohem jako Otcem měli nejen posvátnou bázeň, ale také láskyplnou oddanost. Proto se modlíme: „Přijď království Tvé.“ Sv. Pavel v listu Titovi říká: „Máme žít rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávat blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista“ (2, 12). Co jiného vyjadřujeme prosbou „přijď království Tvé“ než „příchod slávy velikého Boha“?

Můžete namítnout: „Je vůbec možné, aby nebylo Boží království? Vždyť Bůh je Pánem všeho! Proč se tedy máme opakovaně modlit za příchod jeho království?“

1. Odpověď můžeme hledat v historické skutečnosti. Někdy se stávalo, že král měl právo na království a na trůn, ale zatím nebyl králem prohlášen, protože obyvatelé mu ještě nebyli poddáni, vzpírali se mu. Bůh je svou přirozeností Pánem všeho. A o Kristu se říká: „A byla mu dána vladařská moc, sláva a království“ (Dan 7, 14). Bohu mají tedy být podřízeny všechny věci. Vidíme však, že zatím tomu tak plně není, ale bude až na konci světa: „Musí kralovat, dokud mu všichni jeho nepřátelé nebudou položeni k nohám“ (1 Kor 15, 25). Posledním nepřítelem pak bude zničení smrti: „Jako poslední nepřítel však bude zničena smrt“ (1 Kor 15, 26). To se naplní při vzkříšení. „Promění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby s jeho tělem oslaveným“ (Flp 3, 21).

2. Modlíme se „přijď království Tvé“, protože tento pojem také znamená nebeskou slávu, na kterou teprve čekáme. Nejlepší království, nejlepší vláda je taková, kde se nic neděje proti vůli vládců. Bůh chce, aby všichni lidé byli spase-

ni (1 Tim 2, 4), ale to v současné době ještě není plně uskutečňováno, protože do pekla stále přicházejí hříšníci. Boží vůle tedy bude dokonale naplněna v nebi, kde již nebude nic překážet spáse člověka: „Andělé vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti a hodí je do ohnivé pece“ (Mt 13, 41-42). V tomto světě však stále existuje mnoho věcí, které odporují spáse člověka. Když se tedy modlíme „přijď království Tvé“, prosíme, abychom byli přijati za členy nebeského království a slávy.

3. Modlíme se „přijď království Tvé“, protože zakoušíme, jak v tomto světě stále někdy vládne hřích. To se děje, když člověk podléhá lákání ke hříchu. Proto sv. Pavel varuje: „Ať hřích nekraluje ve vašem smrtelném těle“ (Řím 6, 12), ale ať Bůh kraluje ve vašem srdci. To nastane, až člověk bude pohotově poslouchat Boha a zachovávat jeho přikázání (jako Panna Maria). Když se tedy modlíme „přijď království Tvé“, prosíme, aby v nás kraloval Bůh, a nikoli hřích.

Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi

Mezi dary Ducha svatého patří dar moudrosti a dar poznání, jimiž nás Duch učí, jak vést dobrý život. Jedním z největších důkazů lidského poznání a moudrosti je, že člověk nelpí na svém názoru: „Na svou nerozumnost nespolehej“ (Př 3, 5). Jestliže člověk nelpí na svém úsudku, projevuje pokoru, proto se říká: „Kde je pokora, tam je také moudrost“ (srv. Př 11, 2), kdežto s pýchou nastupuje přehnaná sebedůvěra.

Duch svatý nás tedy darem poznání učí, abychom nekonali svou vůli, ale vůli Boží. Proto se modlíme: „Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Touto prosbou se projevuje, že máme dar poznání. Je tomu tak, jako když se pacient svěruje lékaři. Bere léky ne proto, že to sám chce, ale proto, že je to vůle lékaře. Kdyby užíval jen to, co sám chce, byl by blázen.

Nemáme tedy od Boha žádat nic kromě vyplnění Jeho vůle na nás. Srdce člověka je v pořádku, když souhlasí s Boží vůlí. Kristus dělal totéž: „Nepřišel jsem, abych

konal vůli svou, ale vůli Toho, který mě poslal.“ (Jan 6,38)

Můžete namítnout slovy Písma: „Všechno, co Bůh chce, to činí na nebi i na zemi“ (Ž 135,6). Jestliže tedy už Bůh koná svou vůli na nebi i na zemi, proč se o to máme modlit?

Nebyly ještě uskutečněny v plnosti tři věci, které Bůh chce:

1. Bůh stvořil člověka s cílem věčné blaženosti. Tato vůle Boží je naplněna na svatých a na andělech, kteří se těší z blaženého patření na Boha. Ale my, kteří zatím žijeme na zemi, toužíme, aby se právě tak Boží vůle naplnila na nás. Proto se modlíme: „Bud' vůle tvá, jako už se uskutečnila v nebi na svatých, tak aby se naplnila i na nás, kteří jsme ještě na zemi.“

2. Bůh chce, je to tedy Boží vůle, abychom zachovávali Jeho přikázání. Jestliže totiž chceme určitou věc, chceme také to, co nás k té věci dovede. Lékař chce zdraví svého pacienta, proto pro něho chce i dietu, léky apod. Právě tak Bůh chce, abychom měli blažený život věčný, a chce tedy i způsob, jak ho dosáhneme: zachovávat přikázání. „Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání.“ (Mt 19,17)

3. Bůh chce obnovení původní důstojnosti člověka, totiž stavu, v němž tělo svými smysly nijak neodporuje duchu. Dokud lidská duše byla podřízena Bohu, tělo bylo podřízeno duchu a neexistovala smrt, nemoci, neuspořádané city a vášně. Jakmile se člověk vzbouřil proti Bohu, tělo se postavilo na odpor duchu. Tehdy začalo zakoušet nemoci, bolest, smrt. „Tělo touží proti duchu a duch proti tělu“ (srv. Gal 5,17). Bůh tedy chce obnovit prvotní stav člověka, aby tělo bylo úplně podřízeno duchu. To však nemůže nastat v tomto životě, ale bude to naplněno při vzkříšení svatých, když těla vstanou ve slávě a neporušitelnosti. Lidský duch dosahuje ospravedlnění už v tomto životě, tělo čeká na konec světa. Právem se tedy modlíme: „Bud' vůle tvá jako v nebi“, totiž co se týče lidského ducha, který už v tomto životě může zakoušet vykoupění, „tak i na zemi“, totiž co se týče lidského těla při vzkříšení.

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Léto v Modlivém dole

Rád bych navázal na článek o Modlivém dole ve čtvrtém čísle Zdislavy. Poznám jsem otce MUDr. L. Kubíčka v době jeho působení v Benešově nad Ploučnicí. Snažil se oživit náboženský život nejen v Benešově, ale i ve skomírajících okolních farnostech Jedlka a Malá Bukovina. Setkávali jsme se koncem šedesátých let ve škole v Malé Bukovině, kam přijížděl učit náboženství a kde jsem tehdy působil jako učitel reaktivovaný v doznívajícím období „pražského jara 68“.

Obdivoval jsem jeho zaujetí pro Boží věc, neobyčejnou otevřenost ve styku s farníky, neúnavnou pastoraci a suchý humor, který mu pomáhal přenášet se přes nepřízeň nastupující normalizace. Spolu s několika dalšími děčínskými rodinami začala celá naše rodina dojíždět na nedělní mše do Jedlky. Záhy se přidalo několik místních obyvatel. Později se ještě zvýšil počet věřících z dojíždějících z Děčína, takže před kostelem v Jedlce parkovalo v neděli dopoledne několik aut. To bylo více, než režim dovedl snést.

P. Kubíček se musel stěhovat na nové působiště do Sloupu. V té době jsem já jako bývalý politický vězeň a tedy rozvratný živel už zase rok pracoval „u lopaty“. Existenční starosti mi nedovolovaly ani pomyslet na nějaké výlety. Muselo se šetřit s každou korunou. Pak jsem získal práci v pekárně u pece, a i když byla fyzicky náročná, byla celkem dobře placená. V létě jsme se tedy rozjeli na dvoutýdenní dovolenou do Sloupu.

Bylo to kouzelných čtrnáct dní. Toulání po strmých kopcích, lenošné polehávání v mechu, návštěvy u řádových sester. Jednou nebo dvakrát jsme byli i v Modlivém dole. Stáli jsme s manželkou před železnou mříží a nakukovali dovnitř do kaple, vytesané ve skále. Nikde ani živáčka, jen ticho podmalované šuměním lesa. Tady se před desítkami let scházeli věřící jiného jazyka, jimž byl tento kraj také domovem. Někteří možná ještě žijí, kosti jiných odpočívají ve vzdálených zemích, ale mariánská soška uvnitř kaple shlíží svými láskyplnými očima na nás i na ně. V jakém divném světě to žijeme?

Za P. Kubíčka jsme do Sloupu jeli i následujícího roku. Měli jsme větší štěstí. Byl tehdy jeden z mariánských svátků, snad Nanebevzetí P. Marie, a P. Kubíček sloužil v Modlivém dole mši pro pestrý dav lidí, jimiž se nevelké skalní zákoutí hemžilo. Převažovaly skupinky mladých s kytarami, ale dost bylo i rodin s dětmi, starších lidí, náhodných turistů i několik řádových sester. Všude zvučel hovor.

P. Kubíček stranou oblékal kněžská roucha. Jakmile byl hotov, hovor umkl a do ticha zazněly kytarové písně. Půl stovky lidí zpívalo, v letním parnu voněl vzduch pryskyřicí a skalní stěny skýtaly příjemný chládek.

Byl to jeden z okamžiků, které člověku dovolovaly zapomenout na neustávající tlak ateistického režimu. P. Kubíčka pak přeložili do Vysokého nad Jizerou, později do Frýdlantu. V Modlivém dole jsem od té doby nebyl, ale na dojem, jaký ve mně zanechal, nikdy nezapomenu.

Ladislav Bumba
Děčín

Sestra Paskalína oslavila jubileum

Dne 8.5. 1997 oslavila své 75. narozeniny s. Marie Pskalína Jakešová, členka řádu sv. Dominika, která se po řadu let stará o kuchyni na biskupské rezidenci. Přejeme naší milé sestřičce ještě mnoho Bohem požehnaných let. Na snímku s. Paskalína s panem Tomášem Abertem, zaměstnancem biskupství, který téhož dne přijal z rukou otce biskupa ThDr. Josefa Koukla svátost křtu. I jemu srdečně blahopřejeme.

Ministranti – nepřehlédněte!

Litoměřice 21. 6. 1997

Setkání ministrantů s otcem biskupem bude netradičně na samém sklonku školního roku v sobotu 21. 6. v katedrále sv. Štěpána. Bude to již poosmé, co se sejdou do Litoměřic ministranti celé diecéze.

Předběžný program (změna vyhrazena):

- 9.00–9.40 Přihlášení do soutěže
- 10.00–11.45 Mše svatá s otcem biskupem, při níž udělí jáhenské svěcení bohoslovcům naší diecéze
- 11.45–12.00 Informace k soutěži a možnost dodatečného přihlášení do soutěže
- 12.00–14.20 Soutěž na Dómském náměstí
- 14.30 hod. Vyhlášení vítězů soutěže

Startovné je 10 Kč za každého soutěžícího. Soutěžit se bude v tříčlenných týmech ve třech kategoriích (1.–3. třída, 4.–6. třída, 7.–9. třída ZŠ).

Obsah soutěže: testy dle učebnic náboženství, Písmo svaté, světcí Desetiletí, zvláště sv. Vojtěch, ministrantská praxe a znalosti.

Starší ministranty prosíme, aby se přihlásili na recepci a pomohli na jednotlivých stanovištích při soutěžení.

Občerstvení se bude podávat během soutěže a též po ní.

Případné informace na DCM Litoměřice,

tel. 0416/731 448–9

nebo P. Mírek, 0417/231 05

Proč bylo diecézní setkání takové, jaké bylo?

V minulém čísle Zdislavy byla položena otázka, zda jsou naše diecézní setkání málo duchovní a byly rozebírány další otázky s tím související.

Ano, je pravda, že na posledním diecézním setkání byla jako duchovní součást dne „pouze mše svatá a Anděl Páně“. Ovšem pantomimu, kterou se v katedrále představilo hnutí Světlo–Život, používá právě k evangelizaci a myslím si, že má mnoho co říci i nám, kteří jsme našeho Pána již našli. Také v divadle nebyly jen estrádní scénky, které jsou k pobavení zapotřebí. Byla zde scénka pod názvem Tabu, která v humorné formě podala to, jaký je mylný náhled na křesťany a kterou předvedla Mladá Boleslav. Byla zde také scénka Jonáš od mladých z Jablonce nad Nisou. Právě nad scénkou Jonáš jsem slyšel zamýšlení některých, a to nad úsekem, který přirovnával situaci v městě Ninive k situaci v některých společenstvích opravdu výstižně. Večer pak byla rocková opera o sv. Vojtěchu v provedení Soukromé herecké školy

z Prahy. Byla jí dána přednost před skupinkami a podle ní bylo uspořádáno celé diecézní setkání kvůli výjimečnosti tohoto roku.

Toto diecézní setkání nebylo uděláno proto, aby bylo, protože je každý rok v danou dobu a aby bylo diecézním setkáním samo o sobě a podobně jako vejce vejci ostatním diecézním setkáním. Využilo kromě nabídky Soukromé herecké školy z Prahy také ochotu mládeže aktivně se podílet na tvorbě celého průběhu setkání v podobě duchovních i zábavných scének. Nemuseli tedy tento program obstarat profesionálové v podobě přednášejících. Toto diecézní setkání mělo rovněž za účel zapadat do celkového dění v naší společnosti. A to byly oslavy sv. Vojtěcha. Opera o sv. Vojtěchu nás měla uvést do jeho života, kvůli kterému Svatý otec přijel mezi nás. A takto připraveni jsme očekávali velký duchovní zážitek ze setkání se Sv. otcem Janem Pavlem II. A to jsme opravdu prožili naplno – a to nejen my křesťané, ale i nevěřící.

Je však vynikající, že mladým záleží na tom, jakou podobu mají diecézní setkání. Ze osud diecézních setkání a osud celé diecéze leží mladým na srdci a že si nejen mezi sebou říkají potichu připomínky, ale dokážou formulovat, co by rádi, i na veřejnosti. A chápu, že to, co jsem uváděl na začátku tohoto článku jako duchovně laděné, se nemusí za hlubokou duchovní věc brát. Opravdu, kdyby byly diecézní setkání a další aktivity mládeže bez hlubšího duchovního rozměru, byla by to setkání mládeže estrádní a divadelní, která nemají velký význam pro budoucnost. To dokazuje skutečnost našich bratří na Západě, jak se jim situace hroustí a jak opravdový křesťanský život pomalu mizí a ustupuje do pozadí, i když jsou samé akce. Sami uznávají, že se mají od nás co učit.

Nyní je zapotřebí rozvíjet aktivně představy ohledně naplně diecézních setkání, protože jinak to budou stále představy a nikoliv skutečnost. Jelikož termín XVI. diecézního setkání se blíží, bylo by vynikající, kdyby tak,

jak to bývá zvykem při přípravě na podzimní diecézní setkání mládeže, se nabídla farnost, která diecézní setkání uspořádá. Neboť spolupráce je potřebná a jsem za ni velice vděčen a rád bych pro ni vytvořil podmínky. Aby dění mládeže nebylo počinem pouze několika málo jedinců, ale všech, kteří mají zájem. Neboť opravdové křesťanství je vzájemná spolupráce a pomoc.

A doufám, že pomocí takové spolupráce bude vzrůstat počet nás mladých. Neboť litoměřická diecéze, o které se říkalo, že je kamenolom Páně a že je nejhorší diecézí v republice, nezaznamenává úpadek, ale naopak vzrůst, co se týče počtu mladých lidí. To ukazuje poslední diecézní setkání, na které přijelo téměř 350 mladých. Tímto počtem se zařadilo v průměru mezi nejnavštěvovanější diecézní setkání na jaře.

Při porovnání s některými dalšími diecézemi lze říci, že na naše diecézní setkání přijelo více mladých, než by se dalo v naší diecézi čekat. A zda nás bude přibývat, záleží na každém z nás.

Vláda Novotný za DCM

Mají „diecézka“ budoucnost?

Rád bych se několika slovy vyjádřil k otázce diecézních setkání mládeže, která byla otevřena v minulém čísle Zdislavy článkem Jana Šobáně „Jsou naše diecézní setkání mládeže málo duchovní?“ Jsem velice rád, že konečně zazněl i na stránkách diecézního časopisu střízlivý názor, který neoplýval pouze hřejivými a líbivými frázemi o úspěšnosti právě proběhlého setkání, ale jasně poukázal i na jejich „bolavé místo“.

Předně musím napsat, že v žádném případě nechci napařovat organizátory těchto setkání. Právě naopak – jejich práce si velice vážím a hluboce se před nimi skláním pro obrovské nadšení, nasazení a obětavost, s níž se této činnosti věnují. Proto bych byl rád, kdyby následující slova zněla spíše jako námět k zamyšlení a vybitnutí k přátelské diskusi.

Nepatřím již (k mé lítosti) mezi „teenagery“, což mi dává možnost určitého nadhledu a

srovnání s diecézními setkáními před několika lety. Jako by se z nich vytratil prvek nadšení, neformálnosti a radosti ze setkání s mnoha přáteli, zvláště těmi novými. Zřejmě je to dáno i obecným společenským klimatem v našem státě, který je nyní typický svou uzavřeností, nekomunikativností a vysokou mírou individuality. Je to však dostatečné zdůvodnění? Nejsme to snad my, kdo máme být „solí země“? Kde je tedy zádrhel?

Původní myšlenka diecézních setkání byla ve znamení setkání se svým biskupem, se svým duchovním pastýřem, jehož autoritu právě mládež potřebuje pocítit zvláštním způsobem! Že však otec biskup na „diecézkách“ v poslední době stále častěji chybí, je smutnou realitou. Samozřejmě chápeme, mnoho starostí, plno povinností, neustálý spěch...

Ale ani to snad není onen „prubířský kámen“. Samotná podstata problému zřejmě leží

přímo v základní myšlence diecézních setkání v dnešní době, jejich smyslu, náplni a hlavně výsledcích! Musíme přece zúčtovat hřivny, jež nám byly dány. Proto, ať činíme cokoliv, vždy se musíme ptát – je to smysluplné a správné? Je právě toto zúčtování, anebo zakopávání hřiven nám svěřených? Narážím zde na otázku, zda si účastníci diecézních setkání skutečně odváží něco, co pak dále využijí ve svém životě, ve své farnosti. Zda snad nedochází k tomu, že je to „setkání pro setkání“, tedy setkání samoúčelné.

Jisté se všichni shodneme na tom, že diecézní setkání mládeže by mělo být jistým vyvrcholením každodenní pečlivé a poctivé práce nás všech v místech svého bydliště, své školy či svého zaměstnání. Kladu potom otázku, nestačilo-li by diecézní setkání jednou do roka, zřejmě ono v sobotu před Květnou nedělí, a neměl-li by se větší důraz

klást na setkávání v menším regionálním, snad vikariátním, měřítku. Vždyť, čistě z technických důvodů, nemá si snad spíše co říci Chomutovák s Mostáčkem či Liberečák s Jablonečákem, než například Kadaňák se Semilákem?

A ještě jeden návrh bych chtěl předložit k zamyšlení. Není přece nezbytně nutné, aby všechna diecézka probíhala stále stejným způsobem. Nebylo by vhodné organizovat setkání specifitější zaměřená? Například různé sportovní turnaje, kulturní setkání zahrnující divadelní a literární činnost, hudební setkání příznivců hudby moderní i klasické, modlitební setkání, či třeba vědecky zaměřené semináře?

To vše jsou samozřejmě pouze náměty k zamyšlení, které by měly oslovit všechny, jichž se podobná činnost týká a mají k ní co říci. Došlo-li k tomu, potom tato slova splnila svůj účel.

Petr Kolář